

Fay Hattındayız-5

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (69.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Çevremizi kuşatan, başımızın üstünü dumanlı hâle getiren ve şu anda yeryüzünde köşeye sıkışmış gibi bir görüntü üzerinden izlenip İslam'ı ve bu dönemin Müslümanlar'ını anlamamıza yardım edecek, böylece neden fay hattında olduğumuz konusunda fikir verecek bir örneği paylaşmak istiyorum.

Bugün güneş İstanbul'da, 18:50'de battı. Bu saat itibarıyla hava kararmaya başladı. 20:10'da da yatsı namazının vakti girecek. Bu da havanın ışıksız dolaşamayacak kadar kararması demektir. Bir grup insanın saat 18'de Kaliforniya'daki bir vadide toplandıklarını ve güneşe sönsün diye üflediklerini varsayalım. Saat 18'den 19'a kadar milyonlarca insanın üflemesi sonucunda saatin 19'a yaklaştığı sıralarda güneşin karardığını görsek, bu insanların açıklamasının "milyonlarca insanın üflemesine dayanamayan güneşin sonunda sönmeye mecbur olduğu" şeklinde yapıldığını da farz edelim.

Bu propagandaya verilecek cevap biraz akıl, biraz da coğrafya bilgisi gerektirmektedir: Güneşin zaten 18:50'de batacağının belli olması hasebiyle bu kimseler ciğerlerini boş yere yormuşlardır. Onlar üfürmüşlerdir ama güneş, zaten söneceği için sönmüştür.

Ancak kendini propagandanın etkisinden sıyrarak kadar da olsa akıl nimetinden nasibi olmayanın diyeceği, bu kadar büyük bir kalabalığın üfürmesinin güneşi söndürmeye yettiğidir.

Bu örnek, evet, uçuk olabilir. Fakat her şeyin sosyal medyayla ölçüldüğü, dizi-filmlerin Âdem aleyhisselamdan beri gelmekte olan insanlık gerçeğinden daha gerçek kabul edilebildiği bir dünyada, hiç şaşmam, bir grup 'yeşilci-çevreci' birleşip böylesi bir uygulamaya günün birinde imza atabilirler, insanlar da buna inanabilirler. Bundan pek de şüphe edemiyorum çünkü insanların mevcut hâlde olduğuna inandıkları şeyler bundan daha sefih ve düşük, asla inanılmayacak türden şeylerdir.

Hâlıkımız ve yaratıcımız Allah Teâlâ, İslam'ın sahibidir. II. Dünya Savaşı'ndan beri Batı'nın hedefi İslam'ı söndürmektir ve yaptıkları, yukarıdaki güneşe üfürmek türünden bir şeyden başkası değildir. Ve sonunda halkı Müslüman olan toprakların yöneticilerini köleleştirip toprağın altındaki servetlere, üstündeki eserlere el koyarak Müslümanlar'ı istedikleri gibi satın alabileceklerini hissettirip Müslümanlığı imha ettiklerini, birilerine bunu yaptırdıklarını söyleme cesareti göstermişlerdir.

Bir grup Müslüman, sahibi Allah olan İslam için devlet olma, halifeli bir döneme geçme, Mısır'dan Kafkasya'ya kadar uzanan bölgede sınırsız ve pasaportsuz dolaşma gibi bazı hedefleri hayal görmeye başlamışlardır. Tıpkı Kaliforniya'nın bir çölünde toplananların üfürerek güneşi söndürdüklerini iddia etmelerindeki komikliğe benzer biçimde, Allah'ın nuru olan İslam'ı ve kitabı Kur'an'ı devlet hâline gelip yeryüzüne hükümler olmaktan men ettiklerini söylediler. Hâlbuki Allah'ın kitabı Kur'an, hak ile batıl arasında, yer yer batılın yeryüzünden kalkmaması için batıla da sivrilme imkânı vereceğini buyurmaktadır.

Batıl sürekli mağlup olursa ve Nuh aleyhisselamın devrinde olduğu gibi yeryüzünden silinirse, şeytan batıl için savaşacak destekçi bulamaz. Bulamazsa da kenara çekilir ve hak olmanın gereği kalmaz.

Bakara suresinin 251. ayetinde şöyle buyrulmaktadır:

وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ

"İnsanları birbirine vurdurma hükmü olmasa yeryüzünde hayat olmazdı."

Al-i İmran suresinin 140. ayeti ise iki taraf arasındaki galibiyetin nöbetleşe olduğunu buyuruyor:

Allah Teâlâ'nın, hilafet müessesesini layığıyla temsil edemeyenleri tedip etmek ve küfrü de bir miktar piyasaya çıkarıp sıyrılmış şekilde göstermek için -değil Kur'an'ına laf edilmesi- bir kâfirin kalbinden geçen bir isyan karşılığında küfrün tamamını saniyesinde yok etmeye muktedir olduğu hâlde buna rağmen küfrü salmasını İslam'ın geleceğinin kapanması zanneden kimse, Allah'ı tanımak nimetinden mahrumdur. Bu kimseler Müslüman oldukları hâlde iman ettikleri Rablerini tanımaktan mahrumdurlar.

Çevrelerindeki olayları bir bomba atmak ve o bombanın tesiriyle insanların ölmesinden ibaret zannedenler yani kâinatta Allah'ın iradesi ve izni olmaksızın tek bir ağaç yaprağının kırıdayabileceğini sanarak Allah'ın böyle bir şeye izin vermesindeki hikmetin farkında olamayanlar Kaliforniya'da birilerinin güneşi söndürebildiklerini zannetmelerinden daha komik durumdadırlar.

Güneşin sönmesi matematik ve fizik açısından hayal edilebilecekken -çünkü güneşin nihayetinde bir gücü vardır ve bu matematikle bellidir, kendi gücünden fazlasıyla söndürülmek için baskı uygulanırsa buna yenilmesi düşünülebilir- ezelf ve ebedî bir kudretin sahibi olan Allah'ın gücü nedir ki ona karşı küfrün belli bir miktardaki gücü karşı çıkabilsin? Resûlullah'a Medine'de kurdurulan devleti Allah Teâlâ beşer gücüyle mi kurdurmuştur ki küfür daha büyük bir pehlivanın eliyle o gücü yıkabilsin?

Allah Teâlâ yeryüzündeki İslam'ının devletinin halifesi olmasını dileycek de bütün insanlık nedir ki ona karşı çıkabilsin ve engel olabilsin... Sonsuzla hangi sayı yarışabilecek? Yoksa müminler, yüz seneden beri başlarında halifeleri yok diye Allah'ın kudretine bir sayı mı biçmeye başladılar? Lâkadderallah!

Ona hamd olsun, biz öyle bir Allah'a iman ettik ki ölüden diriyi, diriden ölüyü çıkarandır. Peygamberi'nin karşısına çıkıp "bu kemikleri toz hâline geldikten sonra kim yaratacak?" diyen müşriklere, insanları ana rahminden kim çıkarmışsa o yaratacaktır, cevabını veren Allah bizim Allah'ımızdır. Kur'an medeniyetini bir daha nasıl kurabileceğimizi soranlara verilecek cevap da budur. İlk defa Medine'de kim kendi adına devlet kurdurdu ve ezanları bütün kâinata yaydıysa yine o yapacaktır.

Bizim derdimiz o şeriatın ve halifenin geri gelmesi değil, bu amacın yeniden gelmesi için çalışmaktır. Biz sonuçtan değil, meleklerle kendimizi bu uğurda çalışıyor, dert küpü oluyor, uykuları kaçıyor olarak kaydettirmekten sorumluyuz.

İman bambaşka bir şeydir, güçlü bir iman taştan su çıkarabilir ama çürümüş bir iman okyanusu dahi kurutabilir. O Allah ilk yaratandır, sözün, ölümün ve hayatın sahibidir. Öyle büyük bir Allah'tır ki ona bütün hıncıyla düşmanlık eden İblis'e binlerce seneden beri hayat ve güç vermektedir.

Bugün güneşe üfürerek onu söndüreceğini zannedenlere, ümmetin halifesini sürgün edenlere, bir şey yaptık sananlara güç veren de Allah'tır. Allah bazı kullarını tedip etmek için köpeğini salmış, koyunların bir araya gelmesini istemiştir. Bu kudret ve azamet onundur. Sıkıntı kâfirlerin çok güçlü olmalarında değil, müminlerin Azîm, Rahîm ve Kerîm olan Allah'ı hakkıyla tanıyamamaları, her gün defalarca duydukları 'Allahuekber' sözüne gerekli anlamı yükleyememeleridir.

"Gelecek İslam'ındır" cümlesi asla ve kata bir temenni değildir. Bu söz çok şirin veya hayallerimizi süslediği için söylüyor değiliz, bu bizim Allah'a imanımızın canlı ya da ölü olduğunun belirtisidir. Buna içimizden gelen refleks "ne geleceği yahu, şimdi bile İslam'ındır" kıvamında bir heyecanla oluyorsa, "Resûlullah'ın halifesi yok ama şeriatını yaşatan biri olarak ben buradayım, ben halifeyim, yüreğim İslam'a devlettir" denebiliyorsa o zaman hayat vardır, iman da canlı demektir.

Allah'a sonsuz itimat taşıyan birinin, onun dinine itimadında da bir sorun yaşanmaz. Veya bu yüzyılda yaşanabilecek 'dinin' tıraşlanmış olmasını mümkün göremez. Kur'an'ın devlet ahkâmını günümüzde uygulamanın mümkün olmayacağını söyleyemez.

Bunun yerine Allah Teâlâ, şeriatına sınırsız bağlılık taşıyan bir nesil gönderir ve onlar fedakârlığa hazır olarak vazife alırlar. Bizler bir fantezi içinde değiliz. Bin kere öldürülüp bin kere diriltsek Allah'ın izniyle bu kafayla olmak için varız. Topraklarımızda olup bitenleri de kesinlikle bizi süründürecek, bitirecek türden şeyler olarak görmüyoruz. Rabbimizin imtihanının bizim fotoğrafımızı her cepheden çekmekte olduğunu düşünüyoruz; nimetler yağdırarak, bocalatarak, aile içi-sosyal sorunlar vererek, para ile, hastalık ile...

Bir kâfir uçağının Suriye'de, Irak'ta, Afganistan'da veya başka bir yerde bombalayarak öldürdüğü bebekler, meleklerin gözlerinden kaçıyor değildir. Bu Allah'ın, ümmet-i Muhammed'i ayağa kaldıracak müceddidin vakti gelsin diye hızlandırdığı süreç olmaktan ibarettir. Rabbimiz hikmetsiz bir iş yapmadığı gibi, kullarının daha iyisini yapabileceği bir iş de yapmaz. Bebeği öldürülen anneler, o bebeğin eteklerinden asılarak annesini cennete götürdüğü gün, keşke diğer çocuğum da ölse ve iki çocuğum eteklerimden beni cennete götürseydi, diyecektir. Ölümü temenni ettiğinden değil ama biliyoruz ki Rabbimiz yanlış yapmaz, yanlışta izin vermez. Allah, Âdem aleyhisselam yaratılmadan önce planlanmış işlerin sahibidir.

Biz buna iman ediyoruz. Bu imanımız bir şaka, tahmin değildir. Bu olaylardan etkilenecek aklımıza gelmiş düşünceler değildir. Bunlar, 'lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' dediğimiz ve peygamberlerine, meleklerine, kitaplarına, kadere iman ettiğimiz gün iman ettiğimiz hususlardır.

Âdem aleyhisselamdan cennetten dünyaya gönderilmesinden İsrail aleyhisselamın sûra üfureceği saate kadar olan zaman dilimi içinde bizim yaşadığımız elli, seksen senelik hayatlar neye tekabül edebilir? Allah Teâlâ dinini bütün zamanlar, mekânlar ve insanlar için göndermiş, hakkın yer yer yükselen ve batılın da zaman zaman sivrilen bir pozisyonda olmasını diledi. Dünya hayatında oynanacak oyunun böyle olmasını takdir buyurdu.

Mümin bunu bilip kendinden sonrasını hesaba katmadan konuşabilir, hareket edebilir mi? Kendi dönemiyle sınırlandırabilir mi?

Bizim duvarlarımızda asılı takvimler birkaç yılı, hadi olsun yüz yılı kapsar. Ama Allah'ın takvimi en baştan en sona kadar her zamanı kapsar. Kaderimiz dahi biz yaşamadan binlerce sene önce yazılmıştır.

Yaşamakta olduğumuz sorun, Kudüs'ümüzün işgalinden önce nesillerimizi imha eden çürük kafalı ve günübürlük yaşar hâle gelmiş zihinlerimizin olmasıdır. Müslüman neslin asıl sorunu, bundan da önce "Senin Allah'ın hangi Allah'tır?" sorusuna verdiği laubali cevaptır. Bedir'de Peygamberi'ni ve ashabını yalnız bırakmayan, Nuh aleyhisselamı ve gemisini uzun zaman su üzerinde yüzdüren, Lut aleyhisselamın kavmini cezalandırmak için bir meleğin kanatlarıyla göğe kaldırıp yere vuran bir Allah mı?

Kur'an-ı Kerim'de yüzlerce ayet ne anlatmaktadır? Bizim Allah'ımız, Yusuf'un intikamını kardeşlerini yıllar sonra onun ayağına getirerek alan Allah değil midir? Asiy'e'nin ölümünü müminler için kıyamete kadar en değerli ibret sahnelerinden biri olarak bırakan Allah değil midir? Binlerce mümin ateş doldurulmuş çukurlara atılırken bu sahneyi gören Allah değil midir? Firavunu denizde boğan, Karun'u yerin dibine batıran Allah değil midir?

Kur'an'ı bunları görmeyeceksek niye okuyoruz?

Şimdilerde para onların elinde denenlerin hazinesi Karun'un hazinesinden de mi fazladır? Batı çok güçlü deniyor; Allah'ın gücünün kaçta kaç olabilir? Sonsuzluğun kaçta kaç?

Tam bir imanda huzur vardır, sulandırılmış imanda ise stres olur.

Peygamber Efendimiz aleyhissalatu vesselam mağarada Ebu Bekir radiyallahu anha “üçüncüsü Allah olan iki kişi korkar mı?” diye buyurmuştu. Dünya aleyhimize dönse bile bu cümleyle sonsuz bir umuda bağlanabiliriz. Düşmanın bizi nereden çökerteceğini bilemeyebiliriz ama bütün endişelerin varacağı hakikat, her şeyin Allah'ta bittiğidir. Allah'a imanımızla Kur'an'ımızın mağlup edilebileceğine dair vehimlerimizi karşılaştırıverelim: Mümin böyle düşünebilir mi? Velez iç âleminde diyebilir mi ki, uzaya kadar yayılmış teknolojidenden sonra Türkiye'nin bütün çocuklarını bile hafız yapsan şeriat devleti nerede bir daha...

Alimallah, bu kafayla yaşayan birilerinden elbette şeriat devleti çıkmaz. Ancak bir gerçek var: Moğollar İslam'ın kökünü kazımak için Bağdat'a gelmişlerdi, kök kazıdıklarını zannedip dalımızı-budağımızı kırdılar. İslam halifesini üstünde tahtının bulunduğu halının içine koyup nehre attılar. Sonra olan şey şuydu: Allah onların hepsini Müslüman olarak Hindistan'a gönderdi. Müslüman olarak geri döndüler.

Onların ayağına gitmeyen davete onlar kendi ayaklarıyla gelmiş oldular. Çok şehit verildi, pahalıya mal oldu ama aynı zamanda Allah, o zamanın tembellerini tedip etmiş oldu. Dul kadınlar ve yetim çocuklar ecirlerini ahirette bulacaklardır ama Allah'ın dini mağlup olmamıştır.

İslam gömülemez. Çünkü İslam, Allah'ındır ve Allah'a ölüm biçilemez.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.